

အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်

တာဝေ

ဘာစောမေဗီ

မျှော်လင့်ချက်မဆောင်ရွက်

တာတေ၊ မဖဲဝါနဲ
ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူ

လူတစ်ယောက်မှာ အစွမ်းတစ်မျိုးတော့ အနည်းဆုံး ရှိကြတာပဲဗျ။ ကျုပ်တို့ ထနောင်းကုန်းက ဒေါ်တုံလို့ ခေါ်တဲ့ ဘွားမယ်တုံ ကြီးကတော့ ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ ပြောတဲ့ နေရာမှာ ၊ စာတိုပေစတွေ ရွတ်ပြတဲ့ နေရာမှာ ၊ ရာဇဝင်တွေ ပုံပြင်တွေ ပြောပြရတဲ့ နေရာမှာ နှစ်ယောက်မရှိအောင် တော်ချက်ဗျာ။ ဘွားမယ်တုံ ပြောတာကို နားထောင်ရလို့ ကတော့ နေ့ဘက်ဆိုရင် မိုးချုပ်သွားတာ ကိုတောင် သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ။ ညဘက်ဆိုရင်လည်း မိုးလင်းသွားတာတောင် သိလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့။

ကျုပ်တို့ ရွာမှာ သာရေးနာရေး ရှိလို့ ကတော့ ဘွားမယ်တုံ ရောက်လာတော့တာပဲဗျို့။ ဘွားမယ်တုံ ရောက်လာလို့ ကတော့ ရွာထဲက လူကြီး လူငယ်တွေ ကလေးတွေပါမကျန်အောင် ဘွားတော်ကြီးအနားမှာ အုံနေရောဗျ။ ဘွားမယ်တုံကလည်း လက်ဖက်လေးစားလိုက်၊ ရေနွေးကြမ်းလေး သောက်လိုက်နဲ့ လူရာဇဝင် နတ်ရာဇဝင်ကို တအိအိနဲ့ ပြောတော့တာဗျို့။ ပြောရင်းနဲ့ သရဲတစ္ဆေအကြောင်း ရောက်သွားရင်လည်း ခြောက်တာ လှန့်တာတွေကို မျက်စိထဲမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ပေါ်လာအောင်ကို ပြောတာဗျာ။

ဘွားမယ်တုံ ပြောရင် ဘယ်သူမှ နားမထောင်ဘဲကို မနေနိုင်တာဗျ။ ပြီးရင်တော့ တစ်ယောက်မှ သေးထ မပေါက်ဝံ့တော့ဘူးဗျို့။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လက်တို့ ပြီး သုံးလေးယောက် လူစုပြီးမှ သွားရဲကြတာဗျ။ တချို့ကောင်တွေ ဆိုရင် ဘွားမယ်တုံ ပြောနေတာကို လွတ်သွား

မှာ စိုးလို့ သေးထမပေါက်ဘဲ အောင့်ထားလိုက်တာ တစက်စက်ကို ထွက်ရောဗျာ။

ဘွားမယ်တုံက အနော်ရထာမင်းကို ထိန်ပင်စောင့်နတ်က ကျွဲယောင်ဖန်ဆင်းပြီး ခတ်သတ်တဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောသဗျ။ မွန်ရာဇဝင်ထဲက သူရဲကောင်း သမိန်ဗရမ်းကို တစ္ဆေကိုက်တဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောသဗျ။ ဗုဒ္ဓဝင်တွေ အကြောင်းလည်း ပြောသဗျ။ ရေငံပိုင်ဦးရှင်ကြီး အရှင်လတ်လတ်ကနေ နတ်စိမ်းဖြစ်တဲ့ အကြောင်းလည်း ပြောသဗျ။ ပန်းပဲမောင်တင့်တယ် အကြောင်း၊ တစ်ခါတလေ ကျတော့ ဒဿဂီရိ ဘီလူးနဲ့ ရာမ၊ လက္ခဏ ညီအစ်ကို အကြောင်း ပြောသဗျ။ ဘာအကြောင်းပဲပြောပြော ဘွားပြောရင် နားထောင်လို့ ကောင်းတာချည်းပါပဲဗျာ။

ကျုပ် ဒီနေ့ ဘွားမယ်တုံတို့ အိမ်ကို ရောက်တယ်။ အမေက ကျုပ်အဘ မြို့ကပြန်လာလို့ ပါလာတဲ့ ဆီးယိုနဲ့ နှမ်းပျစ်မုန့်တွေ ဘွားမယ်တုံကို ပေးခိုင်းလို့ ကျုပ် လာပေးရတာဗျ။ ဘွားတို့ ဝိုင်းထဲ ကျုပ်ဝင်လိုက်တာနဲ့ ...

"ဟာ...ကိုကြီးတာတေ ပါလား၊ လာဖို့၊ ဒီကို၊ ဒီမှာ ဘွားက ကျုပ်တို့ကို ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူ အကြောင်း ပြောပြမလို့ ဗျ"

ကျုပ်ကို လှမ်းပြောလိုက်တာ ကျောက်ခဲဗျ။ သံမဏိလည်း ပါတယ်။ ဒီကောင် နှစ်ယောက်က တစ်ယောက် ရှိနေရင် နောက်တစ်ယောက်က ရှိနေပြီးသားလေဗျာ။ ညအိပ်တဲ့ အချိန်ပဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်အိပ်ကြတာ။ တစ်နေကုန် နှစ်ယောက် အတွဲလိုက် နေကြတဲ့ ကောင်တွေဗျ။ ဝိုင်းဝက ကျုပ်လှမ်းကြည့်လိုက် တော့ ဘွားမယ်တုံတို့ ခြေတံရှည်အိမ်ကြီးအောက်မှာ ဘွားမယ်တုံက စားပွဲတစ်ဖက်က တန်း

လျားရှည်မှာ ထိုင်လို့ ဗျ။ ရှေ့တည့်တည့်က တန်းလျားမှာ ရော ထိပ်နှစ်
ဖက်က တန်းလျားတွေမှာ ရော ပရိသတ်က အပြည့်ဗျ။ တချို့က ထိုင်စ
ရာမရှိလို့ ဘွားမယ်တုံထိုင်တဲ့ တန်းလျားမှာ ပဲ ဘွားရဲ့ ဟိုဘက် ဒီဘက်
မှာ ကပ်ထိုင်နေ ကြသေးတာဗျ။

"ဟဲ့ တာတေပါလား၊ ဘွားဆီ လာတာလား"

"ဟုတ်တယ် ဘွား၊ မနေ့က အဘ မြို့ကပြန်လာလို့ ပါလာတဲ့ ဆီးယို
နဲ့ နှမ်းပျစ် ဘွားစားဖို့ အမေ ပို့ခိုင်းလို့ လာပို့တာ ဘွားရဲ့ "

"ဪ...အေး အေး၊ နင့်အဘ ကိုညဏ်နဲ့ နင့်အမေ ငွေစိန်ကတော့
ဘာလေးစားရ စားရ အဘွားဆီကို ရောက်အောင် ပို့ကြတာကွဲ့၊ ကဲ လာ
ထိုင်ဦး၊ ဒီအကောင်တွေ ရောက် လာပြီး အဘွားကို ရာဇဝင်တွေ ပြောခို
င်းလို့၊ ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူ အကြောင်း ပြောပြမလို့ တာတေရေ"

"ဟာ..ကောင်းတာပေါ့ ဘွားရဲ့ ၊ ဖျာလိပ်နတ်အကြောင်းကို ကျုပ်လ
ည်း နားထောင်ချင်နေတာဗျ"

" လာလေ ကိုကြီးတာတေ "

မျက်ပြူးက သူထိုင်တဲ့ နေရာကို ကျုပ်ထိုင်ဖို့ ဖယ်ပေးတယ်ဗျ။

"ဟဲ့ မျက်ပြူး ထိုင်နေ၊ ထိုင်နေ၊ တာတေ သွား နှမ်းပုတ်နားမှာ ကု
လားထိုင်တစ်လုံး ရှိတယ်၊ သွားယူလိုက်"

ဘွားပြောလိုက်တော့မှ မျက်ပြူးက ပြန်ထိုင်လိုက်တယ်။
ကျုပ်လည်း နှမ်းပုတ်နားမှာ ချထားတဲ့ ကုလားထိုင်ကို သွားယူပြီး ထိုင်
လိုက်တယ်ဗျ။

ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ အထုပ်ကလေးကို ဘွားက သူ့ရှေ့က
ရေခွေးကြမ်းအိုး ဘေးမှာ ချထားလိုက်တယ်။ ဘွားက စားပွဲပေါ်မှာ ရှိတဲ့

မြေကရားအိုးထဲက ရေနွေးကို ပန်းကန်ထဲ ငွေ့လိုက်တယ်ဗျ။ (မြေကရား ဆိုတာက ရေနွေးကရားအိုးကို မြေစေးနဲ့ လုပ်၊ အပေါ်က စဉ်းသုတ်ပြီး မီးဖုတ်ထားတဲ့ အိုးဗျ။ စဉ်းအညိုပေါ်မှာ အဝါရောင် ပန်းပွင့်လေးတွေ တောင် ပုံဖော်ထားလိုက်သေးသဗျ)

"ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူဆိုတာ တကယ်ရှိတာလား ဘွားရဲ့ "

ကျုပ်က ထိုင်မိတာနဲ့ စပြီးစပ်စုတော့တာဗျို့။

"ဟား ဟား ဟား၊ ကိုကြီးတာတေ လာမှ ပွဲက စည်တော့မှာ ဗျ"

ကျောက်ခဲသူငယ်ချင်း စိုင်ပု ဆိုတဲ့ ကောင်က တဟား ဟားရယ်ရင်း ပြောတာဗျို့။

"ဟဲ့...စိုင်ပုရဲ့ ၊ မသိရင် မေးရမှာ ပေါ့"

အံ့မာ...ဘွားမယ်တုံရဲ့ ဘေးမှာ ကပ်ပြီး ထိုင်နေတဲ့ အေးကြည်မက ဝင်ပြောတာဗျ။

အေးကြည်မ ဆိုတာက ကျုပ်တို့ ဝိုင်းတောင်ဘက် နှစ်ဝိုင်းကျော်မှာ နေတာဗျ။ လေးလေးချစ်တင်ရဲ့ သမီးအငယ်မဗျ။

အေးကြည်မက မိုးလင်းကနေ မိုးချုပ်တဲ့ အထိ ယောက်ျား လေးတွေ နဲ့ ချည်းနေတဲ့ ကောင်မလေးဗျ။ ယောက်ျားလေးတွေ သစ်ပင်တက်ရင် လိုက်တက်တယ်။ ဂျင်ပေါက်ရင် လိုက်ပေါက်တယ်။ ဘောကန်ရင်လည်း အေးကြည်မက လိုက်ကန်တာပဲဗျ။ တော်ရုံ ယောက်ျားလေးကတော့ သူ့ကို မီအောင် မဆော့နိုင်ဘူးဗျို့။ နေတာထိုင်တာ ကလည်း ယောက်ျားလေးပုံစံဗျ။ ဆံပင်ညှပ်ရင်လည်း အမြဲအတိုညှပ်တယ်။ ဝတ်ရင်လည်း ရှုပ်အင်္ကျီပဲ ဝတ်တာဗျ။

ကျုပ်တို့ ရွာသားတွေက အေးကြည်မကို ယောက်ျားလျာမလို့

ပြောကြတာမျိုး။ အေးကြည်မကတော့ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မီးပွင့်အောင် ဆော့နေရရင် ပြီးတာပဲဗျ။

ဘွားမယ်တုံက ငဲ့ထားတဲ့ ရေနွေးပန်းကန် ကုန်အောင် သောက်လိုက်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့မှ စကားစတာ။

"ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူဆိုတာ ပုဂံခေတ် ကတည်းက ရှိခဲ့တာ၊ ပုဂံမင်းဆက် ကတည်းက ကျစွာမင်း လက်ထက်တော်မှာ သုံးမြို့ရှင်ဆိုတာ အောက်ပြည်မှာ ရှိတယ်။ သုံးမြို့ရှင်ဆိုတာက မြို့သုံးမြို့ကို အပိုင်စားရတဲ့ ဘုရင်ငယ် တစ်ပါးပဲကွဲ့။ သုံးမြို့ရှင်မှာ ပညာဗလလို့ ခေါ်တဲ့ တူတော် တစ်ပါးရှိတယ်။ သုံးမြို့ရှင်ဆိုမှာ ပဲ ခစားရတဲ့ အမတ်တစ်ယောက် ပေါ့ကွယ်။

အမတ်ပညာဗလကို သူ့ရဲ့ ဦးကြီးတော် သုံးမြို့ရှင်က ကြင်ရာရှာပြီး လက်ထပ်ဖို့ အမိန့်ရှိလာတယ်။ ဒီတော့ ပညာဗလက သူနဲ့ လက်ထပ်မယ့် သင့်တော်ရာ ကြင်ရာကို ရှာရတော့တာ ပေါ့လေ။

အဲဒီမှာ တင် မြို့ဝန်က ပညာဗလကို သူ့သမီးနဲ့ ပေးစား ချင်တယ်။ ဗညာဗလကလည်း မြို့ဝန်သမီးကို မကြိုက်တော့ ရှောင်ဖယ် ရှောင်ဖယ် လုပ်နေရင်းကနေ သူကြီးသမီး မအောင်ဖြူကို ယူလိုက်တယ်။ ဒါကို မြို့ဝန်က မကျေနပ်တော့ ပညာဗလကို ရန်ငြိုးထားတယ်။ အခါအခွင့်သင့်တဲ့ တစ်နေ့လည်း ကြုံရော မြို့ဝန်က သုံးမြို့ရှင်ကို ကုန်းချောတယ်။

‘အရှင်တူတော်မောင် ပညာဗလ အမတ်ဟာ အရှင်ကိုရော တိုင်းပြည်ကိုပါ လုပ်ကြံပါလိမ့်မယ်’

လို့ လျှောက်ထားသတဲ့ ။ ဒါကို ဘုရင်ကလည်း ယုံသွားရောတဲ့ ဟေ့။ သုံးမြို့ရှင်က ချက်ချင်းကို အမိန့်ထုတ်ပြီး ပညာဗလကို ဖမ်းဆီးပြီး အကျဉ်းချထားလိုက်တယ်။

ပညာဗလရဲ့ နှမ၊ တူမတော် မမင်းလှကိုလည်း ကြင်ရာအဖြစ် ကောက်ယူဖို့ ဖမ်းဆီးလိုက်တယ်။ မမင်းလှက ဦးကြီးတော် သုံးမြို့ရှင်ရဲ့ တော်ကောက်တာကို မခံဘဲ သူ့ကိုယ်သူ အဆုံးစီရင် ပစ်လိုက်တယ်။

တချို့လူတွေ ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ သုံးပန်လှနတ်ဆိုတာ မမင်းလှပဲကွဲ့ ။ မမင်းလှ သေတော့ နတ်စိမ်းဖြစ်သွားတယ်။

ဒီသတင်းတွေကို မအောင်ဖြူကြားတော့ အဖမ်းခံထားရတဲ့ ခင်ပွန်းသည် ပညာဗလကို တွေ့ဖို့ လိုက်လာခဲ့တယ်။ သူ ချက်ပြုတ်စားသောက်ဖို့ ဆိုပြီး စားအိုးစားခွက်တွေကို တောင်းထဲထည့်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှာ ရွက်တယ်။ အိပ်ဖို့ ဖျာတစ်ချပ်ကို လိပ်ပြီး ချိုင်းမှာ ညှပ်ယူလာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သုံးမြို့ရှင်က ဟံသာဝတီ မြို့တည်နေတဲ့ အချိန်လည်း ဖြစ်တယ်။ မြို့ဦးတိုင်စိုက်တာ ဘယ်လိုမှ စိုက်လို့ မရအောင် ဖြစ်နေတာ တဲ့ ဟေ့"

"တိုင်က ဘာလို့ စိုက်မရတာလဲ ဘွားရဲ့ ၊ တိုင်ကျင်းတူးပြီး ကျင်းထဲကို တိုင်စိုက်တာပဲ မဟုတ်လား"

"အေးပေါ့ တာတေရဲ့ ၊ တိုင်ကျင်းထဲကို တိုင်စိုက်တာပဲဟေ့၊ ဒါပေမဲ့ တိုင်က ကော်ကော်ထွက်နေပြီး ကျင်းထဲကို စိုက်လို့ ကို မရတာဆိုပဲ၊ ဒါနဲ့ သုံးမြို့ရှင်ကို သံတော်ဦးတင်တော့ သုံးမြို့ရှင်က ပုဏ္ဏားဖြူ၊ ပုဏ္ဏားညိုတွေကို ခေါ်ပြီး မေးတော့တာပေါ့"

ဒီမှာ တင် ပုဏ္ဏားတွေက ဘုရင်ကို သံတော်ဦးတင်ကြ သတဲ့ ။

"အရှင်မင်းမြတ်၊ အချိန်ကျလျှင် နာမည်မှာ အောင်ပါတဲ့ တနင်္ဂနွေသမီးဟာ ဖျာလိပ်ကို ပိုက်ပြီး လာပါလိမ့်မယ်၊ သူ့ကို ချက်ချင်းဖမ်းပြီး တိုင်စတေးတော်မူပါ၊ အားလုံး အောင်မြင်သွားပါ လိမ့်မယ်"

လို့ လျှောက်ထားတာနဲ့ မင်းမှုထမ်းတွေကို အမိန့်ပေးပြီး စောင့်ခိုင်းထားလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ မအောင်ဖြူကလည်း ဖျာလိပ်ကလေးပိုက်ပြီး ရောက်လာတော့...

"နင့်နာမည် ဘယ်သူတုံး"

လို့ မင်းမှုထမ်းတွေက မေးကြရောတဲ့ ။ မအောင်ဖြူကလည်း ...

"ကျွန်မနာမည် မအောင်ဖြူပါ"

လို့ ဖြေသတဲ့ ။

"ဒါဆိုရင် ဘာနေသမီးတုံး"

လို့ ထပ်မေးတော့ မအောင်ဖြူက...

"ကျွန်မ တနင်္ဂနွေသမီးပါ"

လို့ ဖြေလိုက်သတဲ့ ။ ဒီမှာ တင် မင်းမှုထမ်းတွေရဲ့ အကြီးအကဲက ခေါင်းဆတ်ပြလိုက်တယ်။

မင်းမှုထမ်းတွေက မအောင်ဖြူကို ချက်ချင်းဖမ်းပြီး တိုင်ကျင်းထဲကို ပစ်ချလိုက်ရောတဲ့ ဟေ့။ ပြီးတာနဲ့ အပေါ်က မြို့ရိုးတိုင်ကို စိုက်ချလိုက်တာ စိုက်လို့ ရသွားသတဲ့ ။ မအောင်ဖြူက သူ မသေခင်မှာ -

"အပြစ်မရှိတဲ့ ငါ့ကို စတေးတဲ့ အတွက် ဟံသာဝတီနယ်မှာ တိရစ္ဆာန် ဖြစ်ရင် တိရစ္ဆာန်ဆိုး၊ လူဖြစ်ရင် လူဆိုး၊ စီးပွားရေး လုပ်ရင် စီးပွားပျက်၊ ဘယ်တော့မှ ကြီးပွားချမ်းသာ မရှိတဲ့ နယ် ဖြစ်ပါစေ၊ ငါ့လင်ကိုချစ်တဲ့ ငါ့ဟာ ဖြစ်ရာဘဝမှာ ငါ့လင်နဲ့ ပေါင်းဖက်ရပါစေ"

လို့ ကျိန်စာတိုက်ပြီး ဆုတောင်းသွားတယ် တဲ့ ကွယ်။ အဲဒီလို မကျေ

မနပ် ဒေါသတွေဖြစ်ပြီး သေသွားတဲ့ မအောင်ဖြူဟာ ဘီလူးမဘဝကို ရောက်သွားတယ်။ ဘီလူးမ မအောင်ဖြူဟာ အကျဉ်းကျနေတဲ့ သူ့ယောက်ျား ပညာဗလကို သူ့ရဲ့ အစွမ်းတွေ၊ တန်ခိုးတွေနဲ့ ကယ်ထုတ်ပြီး သူပိုင်တဲ့ နယ်ထဲကို ခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ယောက်ျားနဲ့ ပေါင်းဖော်နေကြရောတဲ့ ဟေ့။

"ဟာ...ဘွားကလည်း လူနဲ့ ဘီလူးမနဲ့ ပေါင်းဖက်လို့ ရလို့ လားဗျ"

"ဟဲ့ တာတေ၊ ဘီလူးမ မပြောနဲ့ ၊ သရဲတစ္ဆေတွေတောင် လူနဲ့ ပေါင်းလို့ ရတာ ရှိတယ်ဟဲ့"

"ဟာ...ဟုတ်လား ဘွားရဲ့ "

"ဟုတ်တယ် တာတေ၊ ဘုံဘဝချင်း မတူပေမဲ့ သူတို့ မှာ ကုသိုလ်ကံတွေရှိရင် လူနဲ့ ပေါင်းဖက်နိုင်ကြတယ်ဟဲ့"

"ဪ...ဒီလိုလား ဘွားရဲ့ "

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ အခု ဘီလူးမ မအောင်ဖြူနဲ့ ပညာဗလ ပေါင်းဖက်ကြတာ သားလေး တစ်ယောက်တောင် ရသတဲ့ ။ အမေဘီလူးမရဲ့ တန်ခိုးတွေပါလာတဲ့ မအောင်ဖြူရဲ့ သားဟာ ခြေဖဝါးကို တိုင်းကြည့်ရင် တစ်တောင်အတိ ရှိသတဲ့ ။ ခွန်အားဗလကလည်း ကြီးမားလွန်းတော့ တောဆင်ရိုင်းကိုတောင် လက်နဲ့ ဖမ်းပြီး အစွယ်ကို ချိုးပစ်နိုင်သတဲ့ ဟေ့"

"ဟာ...တော်တော်ကို စွမ်းတဲ့ လူပါလား ဘွားရဲ့ "

"ဟဲ့ စွမ်းဆို ဘီလူးမက မွေးထားတာကိုး တာတေရဲ့ ၊ သူ့ကို ရာဇဝင်ထဲမှာ ခြေရာတစ်တောင် မောင်မဲခေါင်လို့ ခေါ်ကြတယ်ကွဲ့။ မောင်မဲခေါင်က တောကြီးမျက်မည်းထဲမှာ ပုန်းလှို့ပြီး နေရတဲ့ ဘဝကို စိတ်ပျက်

လာသတဲ့ ဟေ့။ ပြီးတော့ လူတွေနေတဲ့ အရပ်မှာ သိပ်နေချင်တာတဲ့ ။
တစ်နေ့တော့ သူ့အမေ သစ်သီးရှာ သွားတုန်း သူ့အဖေကိုထမ်းပြီး ပြေးခဲ့
ရောတဲ့ ဟေ့။ ဒါကို ဘီလူးမ မအောင်ဖြူက သိသွားပြီး ပြေးလိုက် ပေမဲ့
သူပိုင်တဲ့ နယ် ကျော်သွားတော့ ဆက်မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ လင်နဲ့ သားကို
အော်ခေါ်ရင်းနဲ့ ရင်ကွဲနာကျပြီး သေသွားသတဲ့ ။ ဘီလူးမ မအောင်ဖြူ
ဟာ သေကာနီးမှာ လူ့ဘဝတုန်းက သူ စတေးမခံရခင် ယူလာတဲ့ ဖျာလိပ်
ကို စိတ်က သွားစွဲသတဲ့ ။ ဒါနဲ့ ဘဝကူးတော့ နတ်စိမ်းဘဝကိုကူးပြီး
လူတွေက သူ့ကို ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူလို့ ခေါ်ပြီး ပသကြတယ်"

"ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူကို ဘယ်လို ပသရတုံး ဘွားရဲ့ "

ကျုပ်က လွှတ်စပ်စုတဲ့ ကောင် လေဗျာ၊ မအောင်ဖြူ ပသပုံကို
မေးကြည့်လိုက်တာဗျ။

"ကန်တော့ပွဲမှာ အုန်း၊ ငှက်ပျောထိုးပြီး ဖျာလိပ်တစ်လိပ် ယူရတယ်၊
ဖျာလိပ်မှာ ထဘီတစ်ထည် ဝတ်ပြီး အပေါ်ပိုင်းမှာ အင်္ကျီဝတ်ရတယ်၊ ပြီး
ရင် ဆံတုတပ်ပြီး ပန်းတစ်ပွင့် ပန်ပေးရတယ်၊ ဖျာလိပ်ရှေ့မှာ ကျောက်
ပျဉ်၊ သနပ်ခါးတုံး၊ မှန် အားလုံး ချပေးထားရတယ်"

"ဟာ...ကြောက်စရာကြီးပါလား ဘွားရဲ့ "

"အေး..နင်ကသာ ကြောက်တာ တာတေရဲ့ ၊ မိန်းကလေးတွေက
တော့ အခုန အဘွားပြောသလို ဖျာလိပ်မှာ ဝတ်ဆင်ပေးပြီး အမွှေးရည်
နဲ့ ဖျာလိပ်ကို ဖျန်းကြတယ်၊ ပြီးရင် ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူ ပင့်ကြတ
ယ်ဟဲ့"

"ဟာ...အဲဒီလို ပင့်လို့ ရလား ဘွား"

"အေး ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မအောင်ဖြူ ပင့်တဲ့ နေရာမှာ ယောက်ျားမရှိရ

ဘူး၊ ယောက်ျားရှိရင် မအောင်ဖြူက မဝင်ဘူးဟဲ့"

"မအောင်ဖြူ ရောက်လာရင် မိန်းကလေးတွေက ဘာတွေမေးကြ တုံးဗျ ဘွားရဲ့ "

"အခုကြိုက်နေတဲ့ သူနဲ့ ရမလား၊ မရဘူးလား၊ သူတို့ ကို နှစ်သက် တဲ့ သူ ရှိသလား၊ ဖူးစာရှင်နဲ့ တွေ့မှာ လား ဆိုတာတွေပေါ့ ဟယ်"

"နို့ ဖျာလိပ်ကြီးက သူတို့ ကို ဘယ်လိုပြောတုံး ဘွားရဲ့ "

"ဟဲ့ ဖျာလိပ်ကတော့ စကားဘယ်ပြောမှာ တုံး တာတေရဲ့ ၊ ဖျာလိပ် က စောင်းသွားပြီး ခေါင်းကို ရိုက်တာပေါ့ဟဲ့၊ သုံးချက် ရိုက်ပါဆိုရင် သုံး ချက်ရိုက်ပြတယ်၊ နှစ်ချက်ရိုက်ပါ ဆိုရင် နှစ်ချက် ရိုက်ပြတယ်လေ"

"ဪ...ဒီလိုလား ဘွားရဲ့ "

"ဘွားငယ်ငယ်က မေးဖူးလား"

ကျုပ်ကလည်း စပ်စုတဲ့ နေရာမှာ တော့ နှစ်ယောက်မရှိတဲ့ ကောင် လေဗျာ။

"မေးဖူးတာပေါ့ တာတေရဲ့ ၊ ငါတင်မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မိန်းမ တော် တော်များများ ဖျာလိပ်နတ်ကို မေးဖူးကြတာပဲဟဲ့"

အဲဒီနေ့က ညနေ နေစောင်းမှ ကျုပ် အိမ်ပြန်ရောက်တယ် ဗျ"

"ဟဲ့ တာတေ၊ နင် ဘွားမယ်တုံဆီ မုန့်သွားပေးတာ ကြာလှချည် လားဟဲ့"

"ဟုတ်တယ် အမေရေ၊ ဘွားမယ်တုံ ပြောပြတဲ့ ဖျာလိပ်နတ်အကြော င်း နားထောင်နေလို့ ဗျို့"

"အရီးမယ်တုံနဲ့ တွေ့လို့ ကတော့ ထပြန်ဖို့ အခက်သားပဲဟဲ့၊

အရီးပြောတဲ့ ဖျာလိပ်နတ်အကြောင်းက ကောင်းသလား"

"ကောင်းချက် အမေရာ၊ ဘွားပြောတာတွေဟာ ကျုပ် မျက်လုံးထဲမှ မြင်နေရသလိုကို ဖြစ်တာ အမေရဲ့ ၊ ဖျာလိပ်နတ် မအောင်ဖြူရဲ့ ဘဝက တော်တော်ကို စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတာဗျ၊ သနားဖို့ လည်း ကောင်းတယ် အမေရဲ့ "

"အင်း... မအောင်ဖြူက သနားဖို့ ကောင်းတယ်ဟဲ့"

"မအောင်ဖြူအကြောင်း အမေလည်း သိတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား အမေ "

"အေး... သိတာပေါ့ဟဲ့၊ ဟိုတုန်းက ဇာတ်စာအုပ်တွေ ဖတ်ခဲ့ရတာ လေ"

အမေပြောတဲ့ ဇာတ်စာအုပ်တွေ ဆိုတာကို ကျုပ်ဖြင့် ဖတ်ချင်နေတော့တာမျိုး။

"မအောင်ဖြူရဲ့ အဖြစ်အပျက်က တော်တော်သနားစရာ ကောင်းတာပဲ အမေရဲ့ "

"အေး၊ မအောင်ဖြူ အဖြစ်အပျက်ကလည်း သနားစရာကောင်း၊ နင်တို့ ကို ပြောပြတဲ့ အရီးမယ်တုံ ကလည်း အပြောကောင်း ဆိုတော့ ဇာတ်လမ်းက ပိုကောင်းသွားတော့တာပေါ့ တာတေရယ်"

အဲဒီညက ကျုပ် အိပ်မက် မက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ မအောင်ဖြူ ဝင်ပူးနေတဲ့ ဖျာလိပ်ကြီးက ကျုပ်နောက်ကို လိုက်လို့ ပြေးလိုက်ရတာတဲ့ ဗျာ။ ဖျာလိပ်က ထဘီကြီးဝတ်လို့ ဗျ။ အပေါ်ပိုင်းမှာ ရင်ဖုံး အင်္ကျီလက်ရှည် ဝတ်ထားတယ်။ အင်္ကျီက ပွဲထဲမှာ မင်းသမီးတွေဝတ်တဲ့ ခါးတောင် အင်္ကျီမျိုးဗျ။ ဖျာလိပ်မှာ ဆံပင် ဖားလျားကြီးလည်း ချထားတယ်။ ပန်းပွ

င့်အနီကြီး တစ်ပွင့်လည်း ပန်လို့ ဗျ။ ကျုပ်စိတ်ထင်တော့ ခေါင်ရန်းပန်း ထင်တာပဲဗျာ။ ကျုပ်ဖြင့် အိပ်မက်ထဲမှာ ပြေးလိုက်ရတာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ တောင်ကျလို့ ဗျို့။

"တာတေ၊ ဟဲ့ မထသေးဘူးလား၊ မိုးတောင်လင်းနေပြီ ဟဲ့"

အမေ ကျုပ်ကို နှိုးပေလို့ ပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ရင် ကျုပ် ဘယ်လောက် ပြေးနေရဦးမလဲ မသိဘူးဗျို့။

"ထဟေ့ လူလေး၊ မနေ့ကကျန်တဲ့ အမဲသားဟင်းကျန်နဲ့ ထမင်းကြမ်း စားရအောင်ကွာ"

အဘကပါ ကျုပ်ကို နှိုးနေတာဗျ။ ကျုပ်လည်း အိပ်ရာ သိမ်းပြီး မျက်နှာသစ်ရတာပေါ့ဗျာ။

ပြီးတာနဲ့ အဘတို့ နဲ့ ဝင်ပြီး ထမင်းကြမ်း စားတော့တာ ဗျို့။

"မနေ့က ထွန်းပွင့်က ပို့လို့ အမဲသား ဆုံလိုက်တာ၊ ကလီစာပါ ရတာနဲ့ ငါးဆယ်သား ထည့်ချက်ထားတာ"

အမေက စားရင်း ပြောတယ်။ မနေ့က ကျုပ်ကောက်လာတဲ့ မလ္လပွင့်လေးတွေ ရေနွေးဖြောပြီး စိမ်းစားငါးပိထောင်းလေးနဲ့ တို့ မြှုပ်စားနေတာဗျို့။

"လူလေး ဒီမလ္လပွင့်တွေ ဘယ်က ကောက်လာတာတုံးကွ"

"အနောက်ပိုင်းက အဘရဲ့ ၊ ဘိုးညိုတို့ ပိုင်းအစပ်မှာ သုံးပင်တောင်မှ ပွင့်လိုက်တာမှ ဝါနေတာ၊ ကျုပ်က အပွင့်လောက် ကောက်လာတာ၊ တချို့က သီးကင်းလေးတွေ ကြွေတာကို ကောက်လို့ ဗျ"

"ဟာ...အဲဒီမလ္လပွင့်ရဲ့ သီးကင်းလေးတွေက ပိုပြီးတို့လို့ ကောင်းတာ"

ကွ၊ အရသာက ချိုတိုတို၊ သက်တက်တက် ကလေး လူလေးရဲ့ "

"ဟာ ဟုတ်လား အဘရဲ့ ၊ ဒါဆိုရင် ဒီတစ်ခါကျရင် ကျုပ် သီးကင်း လေးတွေ ကောက်ခဲ့ဦးမယ်"

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ အဘနဲ့ ကျုပ်က စကား ဆက်ပြောနေ တာဗျ။

"တချို့ကျတော့ အဲဒီမလွပွင့်ကို ဝက်သားထဲ ထည့်ပြီး ချက်စားတာ ဟဲ့"

"ဟာ ဟုတ်လား အမေ၊ ကောင်းရော ကောင်းရဲ့ လား ဗျာ"

"အောင်မယ်၊ ကြိုက်တဲ့ လူက အတော်ကြိုက်တာဟဲ့၊ မြောက်ပိုင်းက လုံးကြည်ဆိုရင် မလွပွင့်တွေကို နေလှမ်းပြီး ပုလင်းထဲမှာ သိမ်းတောင် ထားတာ၊ ဝက်သားချက်တိုင်း ထည့်ချက်တာဟဲ့"

"ကျုပ်ကတော့ အမေချက်တာပဲ ကြိုက်တာပါဗျာ၊ ဝက်သားဆိုရင် မ ရန်းသီးလေးနဲ့ ၊ အမဲသားဆိုရင် ဆီးသီးခြောက် ကလေးနဲ့ ၊ တစ်ခါ တစ် ခါ ဝက်သားကို ပုန်းရည်ကြီးနဲ့ ချက်တာတွေ ကျုပ်က လွှတ်ကြိုက်တာဗျ ။ ကြက်သား ဆိုရင်တော့ ငရုတ်သီးစပ်စပ်နဲ့ ချက်တဲ့ ကာလသားချက်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ အမေရ"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ ငါ့သားကတော့ ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်း အင် မတန် ကြိုက်တတ်တဲ့ ကောင်ဟဲ့ ငွေစိန်ရဲ့ "

"အမယ်လေး ဟုတ်ပါတော်၊ ဟုတ်ပါ၊ ရှင့်တူတာတွေ လေ ကိုညဏ် ရဲ့ "

"ဟား ဟား ဟား၊ အေးပေါ့ ငွေစိန်ရဲ့ ၊ ငါ့သားပဲ ငါ့ တူတော့တာပေါ့၊ ဟား ဟား ဟား"

အဘနဲ့ အမေက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အငေါ့ အထွေ့ စကား
တွေပြောရင်း ရယ်နေကြတာမျိုး။

"ဘထွေးညဏ်၊ ဒွေးလေး ငွေစိန်"

"ဟဲ့ ဘယ်သူတုံး၊ တာတေ ကြည့်လိုက်စမ်းဟဲ့"

"ဟာ... ဘန့်ဘွေးကုန်းက လေးလေးဘခင်ဗျ အမေရဲ့ "

"ဟေ... ဘခင်လား၊ ဒီကောင် ပေါ်မလာတာ ကြာပေါ့၊ ဟဲ့ ခေါ်လေ
တာတေ၊ နင့်လေးလေးကို ခေါ်လိုက်လေ"

"လေးလေးဘခင် လာဗျို့၊ အဘရော အမေရော ရှိတယ်"

"အေး အေး၊ လာပြီ တာတေရေ"

ပြောပြောဆိုဆို လေးလေးဘခင်က အိမ်ပေါ်တက်လာတယ်။

"လာဟေ့ ဘခင်၊ မင်းပေါ်မလာတာ ကြာပေါ့"

လေးလေးဘခင်ဆိုတာ ဘန့်ဘွေးကုန်းကဗျ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းသား စ
စ်စစ်တွေပေါ့ဗျာ။ လေးလေး ဘခင်က မိဘလက်ထက်က ယာတွေကိုပဲ
ဆက်လုပ်တာဗျ။ သူ့မိန်းမ ဒွေးလေးဝိုင်းကြည်ရော လေးလေး ဘခင်
ရောက အမွေနှစ်မွေခံ ရတဲ့ လူတွေဗျ။ လူချမ်းသာတွေ။ အနေအထိုင်က
လည်း ရိုး၊ အလုပ်ကလည်း လွှတ် လုပ်တဲ့ လူဆိုတော့ ရှိပြီးရင်း ရှိရင်း
ပေါ့ဗျာ။ မြို့မှာ တောင် အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဝယ်ထားတာဗျ။ အဲဒီမှာ သူ့သ
မီး ခင်ခင်ထားကို ပို့ထားတယ်။ ခင်ခင်ထားက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဆို
တော့ လေးလေးဘခင်ညီမ ဒွေးလေးမရီက လိုက်စောင့်ရှောက် နေတ
ယ်ဗျ။

"ဒီနှစ် ဘထွေးတို့ နှမ်းတွေကောင်းရဲ့ လား"

လေးလေးက အဘတည်တဲ့ မငွေရီဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်း မေးတယ်။

"သင့်ပါတယ်ကွ ဘခင်ရ၊ မင်းရော တော်တော်ရလား"

"ဒီနှစ် မနှစ်ကလောက် မမီဘူး ဘထွေးရ၊ မနှစ်က ပိုတယ်"

"ဒီနှစ်က နောက်မိုး မကောင်းတော့ အသီးသိပ်မအောင်ဘူး ပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ တောင်သူ ဆိုတာက မိုးကို အားကိုးရတာပဲလေ ဘခင်ရ၊ မိုးမကောင်းရင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးမို့လား"

"ဟုတ်ပဲ၊ ဘထွေးရာ"

"နို့...မင်းလာတာ လမ်းကြိုဝင်လာတာလား၊ ကိစ္စရှိလို့ လား"

အဘက လေးလေးဘခင်ကို မေးတာဗျ။

"လမ်းကြိုဝင်တာ မဟုတ်ဘူး ဘထွေးရဲ့ ၊ ကိစ္စရှိလို့ တမင်ကို လာခဲ့ရတာ"

"ဟေ...ဟုတ်လား၊ နို့ ဘာကိစ္စများ တုံး ဘခင်"

အဘ မေးတော့မှ လေးလေးဘခင်က လက်ထဲက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ချလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ပြောတာဗျ။

"ကျုပ်သမီး ခင်ထားက ဒီနှစ်ဆယ်တန်းလေ ဘထွေးရဲ့ "

"ဟေ...ခင်ထားတောင် ဆယ်တန်း ရောက်သွားပြီလား၊ ငါ့စိတ်ထဲ ကလေးပဲ ထင်နေတာ"

"ဟုတ်တယ် အရီးရဲ့ ၊ ခင်ထားက ဒီနှစ် ဆယ်တန်းဗျ၊

သူ့အရီးလေး မရှိက သူတူမနဲ့ မြို့မှာ အဖော်လိုက်နေပေးတယ်၊ ချက်ပြုတ်ကျွေးရတာပေါ့ အရီးရယ်၊ ဆယ်တန်းဆိုတော့ စာက

အရေးကြီးပြီမို့လား၊ သူတို့ မချက်နိုင် မပြုတ်နိုင်တော့ဘူးလေ၊ သူ့အရီး လေးကပဲ အားလုံး လုပ်ပေးနေရတာ"

"ဟာ...ဒါဆိုရင် မြို့က လေးလေးရဲ့ အိမ်ကြီးမှာ သူတို့ တူဝရီး နှစ်ယောက်တည်း နေတာလားဗျ"

ကျုပ်က ဝင်မေးလိုက်တာဗျ။ လေးလေးဘခင်က သူ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကို လက်နဲ့ သပ်ရင်း ကျုပ်ကို လှည့်ကြည့်တယ်။ လေးလေးဘခင်က နှုတ်ခမ်းမွေးထားတဲ့ လူဗျ။ နှုတ်ခမ်းမွေး အပြားကြီးမှ ကျုပ်လက် နှစ်လုံး လောက် ရှိတာ။

"မဟုတ်ဘူး တာတေရဲ့ ၊ မင်းညီမ ခင်ထားက သူ့ သူငယ်ချင်းမတွေ ကိုပါ ခေါ်ထားတာကွ၊ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ချစ်စိန်ရဲ့ သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ဒီနှစ် ဆယ်တန်းတွေလေကွာ"

"ဪ...လေးလေးချစ်စိန် သမီးတွေ ညိုမြတို့ ညိုလှတို့ လား"

"ဟုတ်ပါဗျာ၊ ပြီးတော့ မင်းတို့ ရွာက ဘွားမယ်တုံရဲ့ မြေး မြနွယ်လည်း ပါတယ်လေ"

"ဪ...မြနွယ်လည်း ဆယ်တန်းပဲလား"

"အေး ဟုတ်တယ် တာတေရဲ့ ၊ ပြီးတော့ မီးလောင်ကုန်းက မင်းသူငယ်ချင်း ပန်းစုံရဲ့ ညီမ လှထွေးလည်း ပါတယ်၊ အားလုံး သူတို့ သူငယ်ချင်း ငါးယောက်လေကွာ။ အဲဒါကို မင်းအရီး မရီက ဒိုင်ခံ ချက်ပြုတ်ကျွေးပေါ့ကွာ၊ မရီကလည်း ကလေးဆို လွှတ်ချစ်တတ်တာကွ၊ သူ့တူမကိုရော၊ သူ့တူမ သူငယ်ချင်းတွေကိုရော မရီက ချစ်တာ၊ ဟိုဟာမလေးတွေကလည်း သူ့ဆိုရင် လွှတ်ချစ်ကြတာကွ"

"ဟား၊ ဟား၊ ဟား၊ အရီးက အပျိုကြီးကို လေးလေးရဲ့ ၊ ကလေး ချစ်

တတ်တာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် အဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ"

ကျုပ်က ဝမ်းသာပြီး ပြောလိုက်တာဗျ။

"အဆင်မပြေဘူး တာတေ၊ အခု မြို့မှာ ပြဿနာတွေ တက်ကုန်ကြလို့ မင်းဆီကို လေးလေး လာခဲ့တာ"

"ဗျာ၊ လေးလေး ကျုပ်ဆီကို လာတာလား"

"အေး ဟုတ်တယ် တာတေ၊ လေးလေး မင်းဆီကို လာတာ"

"နို့..မြို့မှာ ကလေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ တုံးဗျ လေးလေးရဲ့ "

"လေးလေးလည်း အသေးစိတ်တော့ မသိသေးဘူးကွ၊ တာတေရဲ့ ၊ လေးလေး အိမ်ရှေ့မှာ လူသတ်မှု ဖြစ်သွားလို့ တဲ့ "

"ဗျာ၊ ဟုတ်လား လေးလေး"

"အေး ဟုတ်တယ် တာတေ၊ အဲဒီ သေတဲ့ ကောင်လေးက ငါ့သမီး ခင်ထားကို လာပြီး ပိုးပန်းနေတဲ့ ကောင်လေးလို့ ပြောတယ်ကွ"

"ဟင်...ဟုတ်လား လေးလေး၊ ဒါဆိုရင် ရဲက ခင်ထား တို့ ကိုပါ စစ်လားဆေးလား လုပ်နေဦးမလား လေးလေးရာ"

"အေး၊ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းပဲ တာတေ၊ ရဲက ခင်ထားတို့ ကို လာပြီး မေးတာ မြန်းတာ နှစ်ခါရှိပြီတဲ့ ကွ၊ မင်းတူမ ခင်ထား ကလည်း ကြောက်ပြီး ငိုနေတယ်တဲ့ ။ အဘကို အမြန်ဆုံး မှာ ပေးပါဆိုလို့ မရီက ကားဂိတ်က လူကြုံနဲ့ စာရေးပေးလိုက်တာ၊ စာက ညကမှ ရတော့ လေးလေး ဒီကနေ့ သွားမယ်၊ အဲဒါ မရီစာထဲမှာ သေတဲ့ သူငယ်ကို သရဲသတ်တာလို့ ပါလာတယ်ကွ"

"ဗျာ...ဘယ်လို၊ ဘယ်လို လေးလေး"

"အေးကွ၊ မင်းအရီးမရှိ ရေးလိုက်တဲ့ စာထဲမှာ ဒီကောင်လေးသေတာ လူသတ်လို့ သေတာ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုကြီးဘခင်၊ သရဲသတ်လို့ သေတာလို့ ရေးထားတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စတွေကို မင်းမှ နားလည်မှာလို့ ငါတွေ့မိတယ် တာတေ။ ပြီးတော့ စာထဲမှာ ရေးထားတာက မင်းညီမ ခင်ထားရော ဘွားမယ်တုံရဲ့ မြေးမ မြနွယ်ရောက ကိုကြီးတာတေကို ရအောင်ခေါ်ခဲ့ပါလို့ ပြောကြသတဲ့ ကွာ၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ငါလာခေါ်တာ တာတေရဲ့ "

"နို့..ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကားက ဘယ်တော့ထွက်မှာ တုံး လေးလေးရဲ့ "

"ဆယ်နာရီ ထွက်မယ်ပြောတယ် တာတေ"

"ကဲ ဒါဆိုလည်း ကျုပ်လိုက်ခဲ့ရမှာ ပေါ့ဗျာ"

ကျုပ်က ဆေးလွယ်အိတ်နဲ့ အဝတ်အစားအပို နှစ်စုံထည့် ပြီး လေးလေးဘခင်နဲ့ ဘန့်ဘွေးကုန်းကို လိုက်ခဲ့တယ်။ ဆယ်နာရီ ကားနဲ့ ကျုပ်မြို့ကိုလိုက်ရတော့မှာ ပေါ့ဗျာ။

မြို့ရောက်တော့ ကလေးမတွေနဲ့ ကျုပ်တွေ့တယ်။

ခင်ထားဆိုတာက လေးလေးဘခင်နဲ့ အရီးဝိုင်းကြည်တို့ ရဲ့ သမီးဗျ၊ အသက်ကြီးမှ ကလေးရကြတာ၊ သားသမီးဆိုလို့ လေးလေးတို့ မှာ ခင်ထားတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ။

ခင်ထားဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက လှချက်ကတော့ လွန်ရောဗျာ။ ကျုပ်တို့ အညာသူလို့ တောင် ပြောဖို့ ခက်သားဗျ။ အသားကလည်း ဖြူဖွေးပြီး မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေက နက်မှောင်နေလို့ ပါဗျာ။ မျက်ခုံးကြီးတွေကလည်း မည်းနက်နေတာဗျ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကလည်း သွယ်သွယ်

ယ်လျလျလေးဗျ။ အရပ်ကလည်း ရှည်လည်း မရှည်၊ ပုလည်း မပုဘဲ အ
နေတော်လေးဗျာ။

ကာလသားတွေက ခင်ထားကို ကြိုက်မယ်ဆိုလည်း ကြိုက်စရာပေါ့
ဗျာ။ ဘန့်ဘွေးကုန်းက ကာလသားတွေ ကတော့ ခင်ထားကို မပိုးဝံ့ကြ
ဘူးဗျ။ ခင်ထားက မြို့ကျောင်းမှာ နေတော့ ပညာလည်း တတ်၊ ရုပ်က
လည်း ချော၊ မိဘကလည်း လူချမ်းသာ ဆိုတော့ တော်ရုံလူ ဘယ်ကပ်ဝံ့
ပါ့မလဲဗျာ။

ကျုပ်ကိုတော့ ကိုကြီးတာတေဆိုပြီး ခင်ရှာပါတယ်။
